

Sygn. akt *XVII AmA 34/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
------------------	------------------------------

Protokolant: Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 roku w Warszawie na rozprawie
sprawy z odwołania (...) *spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.*
przeciwko *Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*
o *nadużywanie pozycji dominującej*

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z dnia 23 listopada 2012 roku nr (...)

I oddała odwołanie

II zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmA 34/13*

UZASADNIENIE

W dniu 23 listopada 2012 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej „Prezesem UOKiK” lub „Prezesem Urzędu”) wydał decyzję nr (...), w której:

I. na podstawie art. 10 w związku z art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 w związku z §4 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu

1. uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktykę nadużywania przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy S., polegającą na narzucaniu odbiorcom usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków uciążliwych warunków przyłączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, w wyniku których odbiorcy są zobowiązani do wykonywania na własny koszt części robót nie stanowiących – co do zakresu- prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2006 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym

odprowadzaniu ścieków, tj. ponoszenia kosztów wykonania włączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej i nakazał zaniechania jej stosowania;

2. uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktykę nadużywania przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy S., polegającą na narzucaniu przez ww. przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści na skutek zamieszczenia w treści: umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzeniu w wodę zapisów, zgodnie z którymi przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody wywołane:

a) brakiem wody w ujęciu

b) zanieczyszczeniem wody w ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia,

c) przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych

i nakazał zaniechania jej stosowania;

3. uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktykę nadużywania przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy S., polegającą na narzucaniu przez ww. przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści na skutek zamieszczenia w treści: umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzeniu w wodę zapisów, zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez odbiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio od ilości, która mogła popłynąć przekrojem rury przyłącza wodociągowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza i nakazał zaniechania jej stosowania.

II. na podstawie art. 10 w związku z art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 w związku z §4 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę nadużywania przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy S., polegającą na obciążeniu odbiorców usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków kosztami usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym na odcinku zlokalizowanym poza granicą nieruchomości gruntowej Usługobiorcy i nakazał zaniechania jej stosowania.

III. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 w związku z §4 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. karę pieniężną w wysokości 3 458,20 zł (słownie trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt osiem i 20/100 złotych) płatną do budżetu państwa, za naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o którym mowa w pkt. I.1 sentencji przedmiotowej decyzji oraz za naruszenia art. 9 ust. 1 ww. ustawy, o którym mowa w pkt II.2 sentencji przedmiotowej decyzji.

IV. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 w związku z §4 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. karę pieniężną w wysokości 483,66 zł (słownie czterysta osiemdziesiąt trzy i 66/100 złotych) płatną do

budżetu państwa, za naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o którym mowa w pkt. I.2 sentencji przedmiotowej decyzji.

V. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 w związku z §4 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. karę pieniężną w wysokości 483,66 zł (słownie czterysta osiemdziesiąt trzy i 66/100 złotych) płatną do budżetu państwa, za naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o którym mowa w pkt. I.3 sentencji przedmiotowej decyzji

VI. na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 264 § 1 k.p.a. w związku z 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciążył (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. kosztami przeprowadzonego postępowania antymonopolowego i zobowiązał ww. przedsiębiorcę do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 60 zł (słownie sześćdziesiąt złotych) w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji.

W odwołaniu na powyższą decyzję powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zaskarżył decyzję w części, tj. w zakresie pkt. I.1 i pkt. II decyzji i wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji we wskazanej części.

Powód zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 2 pkt. 5 i 6 oraz art. 5 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, a także art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez dokonanie błędnej wykładni powyższych przepisów prowadzącej do wniosku, iż odcinek przewodu znajdujący się poza granicą nieruchomości odbiorcy usług nigdy nie stanowi przyłącza wodociągowego albo kanalizacyjnego, w związku z czym zobowiązanie odbiorcy usług do jego budowy i późniejszego utrzymywania stanowi przejaw nadużycia pozycji dominującej przez powodową Spółkę.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż w jego ocenie odwołanie powoda jest bezzasadne, w związku z czym pozwany podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

Stan faktyczny ustalony przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w K. na dzień wydania decyzji to jest 23 listopada 2012 roku należy uznać za prawidłowy i bezsporny. Art. 230 k.p.c. stanowi, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Powód nie zaprzeczył ustaleniom poczynionym przez Prezesa Urzędu dokonując jedynie innej interpretacji ustalonego stanu faktycznego, zatem kierując się zasadą wyrażoną w art. 230 k.p.c. należy uznać je za przyznane.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Prezes Urzędu prawidłowo stwierdził, że (...) Sp. z o.o. naruszyła zakaz wynikający z treści art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu prawidłowo ustalił tak rynek właściwy, jak i pozycję dominującą na tym rynku zajmowaną przez powódkę.

Zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków regulują przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 roku, Nr 123, poz. 858 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Budownictwa z 28 czerwca 2006 roku w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886). Art. 15 w ust. 1 wskazanej ustawy mówi, że przedsiębiorstwo

wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji, o którym mowa w art. 21 ust. 1. Ustęp 2 stanowi, że realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Art. 15 ust. 3 stanowi, że koszty nabycia, zainstalowania i utrzymania wodomierza głównego ponosi przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, a urządzenia pomiarowego - odbiorca usług, natomiast art. 2 pkt 5, 6 i 7 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków definiuje przyłącze kanalizacyjne, wodociągowe oraz sieć w następujący sposób:

- przyłącze kanalizacyjne - odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej;
- przyłącze wodociągowe - odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym;
- sieć - przewody wodociągowe lub kanalizacyjne wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, którymi dostarczana jest woda lub którymi odprowadzane są ścieki, będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego;

Analiza powyższych przepisów prowadzi do stwierdzenia, że nie nakładają one na właścicieli nieruchomości obowiązku partycypacji finansowej w realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie urządzeń kanalizacyjnych, ani też ponoszenia opłat za przyłączenie do sieci wodociągowej lub opłat za przyłączenie do sieci kanalizacyjnej. Nadmienić przy tym należy, iż nałożenie obowiązku wybudowania na koszt przyszłego odbiorcy sieci lub urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych na odcinku od granic nieruchomości do miejsca przyłączenia do istniejącej sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej jako alternatywa dla uiszczenia jednorazowej opłaty należy traktować jako partycypację finansową w realizacji powyższego przedsięwzięcia.

Także wskazane wyżej rozporządzenie określające taryfy nie wprowadza w §5 opłat z tytułu uczestnictwa w kosztach budowy sieci wodociągowo – kanalizacyjnej, ani przyłączenia do takich już istniejących sieci. Stanowi ono, że taryfy, w zależności od ich rodzaju i struktury, dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców zawierają:

- 1) cenę za m³ dostarczonej wody, w rozliczeniach dokonywanych na podstawie odczytu wskazań wodomierza lub na podstawie przepisów dotyczących przeciętnych norm zużycia wody;
- 2) stawkę opłaty abonamentowej na odbiorcę w:
 - a) rozliczeniach w oparciu o wskazania wodomierza głównego lub wskazania wodomierza mierzącego ilość wody bezpowrotnie zużytej,
 - b) rozliczeniach z osobą korzystającą z lokalu w budynku wielolokalowym,
 - c) rozliczeniach na podstawie przepisów dotyczących przeciętnych norm zużycia wody;
- 3) cenę za m³ odprowadzonych ścieków w rozliczeniach z odbiorcami za ilość odprowadzonych ścieków, ustaloną na podstawie wskazań urządzenia pomiarowego lub zużycia wody określonego zgodnie ze wskazaniami wodomierza lub na podstawie przepisów dotyczących przeciętnych norm zużycia wody;
- 4) cenę za jednostkę miary powierzchni zanieczyszczonej o trwałej nawierzchni, z której odprowadzane są ścieki opadowe i roztopowe kanalizacją deszczową, uwzględniającą rodzaj i sposób zagospodarowania powierzchni;
- 5) stawkę opłaty abonamentowej na odbiorcę;

a) w rozliczeniach za ilość odprowadzonych ścieków ustaloną na podstawie zużycia wody określonego zgodnie ze wskazaniami wodomierza głównego lub na podstawie przepisów dotyczących przeciętnych norm zużycia wody,

b) w rozliczeniach za ilość odprowadzonych ścieków ustaloną zgodnie ze wskazaniami urządzenia pomiarowego,

c) w rozliczeniach za ścieki opadowe i roztopowe odprowadzane kanalizacją deszczową;

6) stawkę opłaty za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych, w zależności od wykorzystania przepustowości oczyszczalni, stosowanej technologii oczyszczania ścieków komunalnych oraz uzyskiwanego stopnia redukcji ładunku zanieczyszczeń i sposobu stosowania osadów ściekowych; do stawki opłaty dolicza się podatek, o którym mowa w § 2 pkt 9;

7) stawkę opłaty za przyłączenie do urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych, będących w posiadaniu przedsiębiorstwa, wynikającą z kosztów przeprowadzenia prób technicznych przyłącza wybudowanego przez odbiorcę usług; do stawki opłaty dolicza się podatek, o którym mowa w § 2 pkt 9.

Wskazany w § 5 grupy opłat stanowi katalog zamknięty i nie może być rozszerzany. Punkt 7 § 5 odnosi się tylko i wyłącznie do kosztów przeprowadzania prób technicznych przyłącza i nie może być ten zapis odnoszony do przyłączania do sieci w ogóle. Nie można do tego zaliczyć innych dodatkowych robót budowlano – inżynierskich, a tylko i wyłącznie bezpośrednio związane z technicznym odbiorem przyłącza.

Stanowisko powódki dotyczące uznania, że Prezes Urzędu przyjął nieprawidłową interpretację przyłącza wodociągowego i przyłącza kanalizacyjnego, gdyż w ocenie powódki nie stanowią część sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej zdaniem Sądu jest niesłuszne.

W ocenie Sądu przepisy w sposób jednoznaczny określają granicę pomiędzy siecią, a przyłączem. Zgodnie z art. 2 pkt 5 i 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków przyłączem kanalizacyjnym jest odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej, natomiast przyłączem wodociągowym jest odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym.

Uznać zatem należy, że przyłącze kanalizacyjne w przypadku braku na terenie nieruchomości studzienki kanalizacyjnej to odcinek od instalacji wewnętrznej w budynku do granicy nieruchomości gruntowej odbiorcy, natomiast w przypadku gdy na nieruchomości znajduje się studzienka kanalizacyjna jest nim odcinek od instalacji wewnętrznej w budynku do miejsca za pierwszą studzienką kanalizacyjną licząc od strony budynku, odnośnie zaś przyłącza wodociągowego granicą przyłącza jest zawór za wodomierzem głównym.

Nadto należy podkreślić, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2009 roku o sygnaturze akt VI ACa 461/09 stwierdzone zostało, iż odbiorca usług wykonując odcinek sieci od granicy nieruchomości przyłączanej do miejsca włączenia i samo włączenie „inwestuje” w cudzą własność, ten fragment sieci jest bowiem przedmiotem własności przedsiębiorstwa, które to przedsiębiorstwo tym samym uzyskiwało nieuzasadnioną korzyść będącą wynikiem narzuconych odbiorcy usług uciążliwych warunków umowy. Powyższe stanowisko zostało również wielokrotnie podzielone przez Sąd tutejszy (patrz wyrok z dnia 15 stycznia 2009 roku, sygnatura XVII AmA 76/08, wyrok z dnia 5 października 2012 roku, sygn. XVII AmA 223/10, wyrok z dnia 9 grudnia 2013 roku, sygn. XVII AmA 1/12).

Słusznie również pozwany wskazał na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 roku o sygnaturze akt III CZP 79/07, w sprawie wykładni definicji przyłącza kanalizacyjnego. Sąd Najwyższy stwierdził, iż odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości tego odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną stanowi w części leżącej poza granicą jego nieruchomości gruntowej urządzenie kanalizacyjne, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, wskazując

przy tym, że w razie braku studzienki przyłączem kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 ust. 5 jest odcinek przewodu między granicą nieruchomości gruntowej a budynkiem podmiotu przyłączonego.

Zdaniem Sądu wskazana przez powoda uchwała Sądu Najwyższego podjęta w składzie 7 sędziów Sądu Najwyższego w dniu 8 marca 2006 roku, sygn. III CZP 105/05 w żaden sposób nie jest sprzeczne ze stanowiskiem zajęтым w wyżej wskazanych, w tym i niniejszej sprawie, i wyrażonymi w nich poglądami, gdyż w uchwale SN z dnia 8 marca 2006 roku o sygnaturze akt II CZP 105/05 nie rozważano, jakie części przewodów stanowiących spoiwo między instalacją zewnętrzną a instalacją wewnętrzną odpowiadają ustawowej definicji przyłącza. Tym samym nie można uznać poglądów wyrażonych ww. uchwale SN wskazanej przez powoda za potwierdzające słuszność stanowiska zaprezentowanego w przedmiotowym odwołaniu.

Reasumując, uznanie powoda, że przyszły odbiorca winien wykonywać i utrzymywać na własny koszt odcinek przewodu od pierwszej studzienki kanalizacyjnej licząc od strony budynku do miejsca włączenia do sieci kanalizacyjnej, jako fragment przyłącza nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawnych, w związku z czym należy jednoznacznie stwierdzić, że powód nakłada na swoich kontrahentów, w tym konsumentów, obciążenia, których prawa nakładać nie miał, ze względu na brak podstawy w obowiązujących przepisach.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z zasądzając od powoda, który przegrał proces w całości, na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski